

Sprediķis,
teikts 1994. gada 9. oktobrī
Mežaparka draudzē

[Žēlastība un miers lai ir jums] no Dieva, mūsu] Tēva, un mūsu [Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus!]
Āmen.

Uzklausī, kristīgā draudze, šīs dienas Dieva Vārdu, kas ir rakstīts 2. Korintiešu vēstulē pie apustuļa
4. nodaļā, kur apustulis tā uz mums runā Dieva Vārdā!

*13 Bet mums ir tas pats ticības gars, kā ir rakstīts: es ticēju, tāpēc es runāju. - Arī mēs ticam, tāpēc
mēs arī runājam,*

*14 zinādami, ka Tas, kas uzmodinājis Kungu Jēzu, uzmodinās arī mūs ar Jēzu un nostatīs Savā
priekšā kopā ar jums.*

*15 Jo viss tas notiek jūsu dēļ, lai žēlastība vairodamās, pieaugot ticīgo skaitam, vairotu arī
pateicību Dievam par godu.*

*16 Tāpēc mēs nepiekūstam, bet, lai gan mūsu ārējais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais dienu no dienas
atjaunojas.*

17 Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību,

*18 ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet
neredzamais mūžīgs.*

Āmen.

Dievs Kungs, Svētais Gars, mēs Tevi lūdzam un piesaucam, Tu dievišķais padoma devējs,
iepriecinātājs un patiesības gars! Nāc ar Savām dāvanām, mūs apgaismodams, Tavs Svētais Vārds
[lai] atveras, ka mēs, viņā stiprināti un atdzīvināti, kļūstam arī viņa apliecinātāji, jo Tavs Vārds ir
mūžīga patiesība. Āmen.

“Tāpēc mēs nepiekūstam.” Arī ja laicīgais cilvēks sabruks, iekšējais dienu no dienas
atjaunojas. Kādreiz kāds noskumis dzejnieks savā grūtsirdībā un savās bēdās ir pateicis *tādu (?)*¹
vārdu, ka visa lielā pasaule esot liela asara. Un ar to viņš ir gribējis pateikt, cik ļoti daudz cilvēkiem
ir tā saukto bēdu un ka visa šī pasaule mūsu acu priekšā ir it kā uzcelta no bēdām kā no tādiem
smagiem akmeņiem, kas sakrauti lielos, smagos veidojumos. Viņam ir lielā mērā arī taisnība. Mēs

¹ (?) šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus, frāzes par kuru “atsifrējuma” pareizību ir šaubas

ar to sastopamies tagad ik dienas. Mēs sastopamies ik dienas ar to, cik ļoti grūti cilvēki panes savu dzīvi, ar cik maz prieka, ar cik maz kaut kāda tālāka mērķa vai skatījuma, tikai laiku pa laikam pagrūsti jo dziļāk atkal kaut kādās sāpēs, zaudējumos, bēdās, pārbaudījumos...

Visas šīs lietas patiešām satveras kopā šinī bēdu prātā, kas arī mūsu dienu cilvēkam, ja viņš nav īsti tā nodevies izklaidībai kādu brīdi, arī mūsu dienu cilvēkā ļoti spēcīgi izpaužas. Mēs, kristīgā draudze, zināmā mērā ar vienu tādu vienkāršu teikumu varētu pateikt un sacīt: “Tas, lūk, ir tāpēc, ka jūs nelūdzat Dievu, ka jūs neticat Viņam un ka jūs nenākat Dieva namā, tur, kur notiek pielūgšanas, teikšanas, slavēšanas. Bet šī atbilde, kas savos pamatos ir dziļi pareiza un patiesa, ir kaut kā tik ļoti ielikta tik daudz lietotos vārdos, ka viņa paiet kaut kā cilvēku ausīm un sirdij garām, un arī pašam sacītājam šie vārdi nāk kādreiz tā tik ļoti viegli pateikti kā tāds iemācīts teikums. Un tomēr šinī teicienā ir patiesība kaut kur dziļāk aprakta. Un tas ir tas, par ko apustulis runā, – par to vienādo garu, kas mums ir dots kristīgā draudzē savā starpā. Un šis vienādaais gars, kas mums liek to apliecināt un sacīt mūsu pārliecības dziļumā, pārliecības lielumā. Un tas ir tas, ka mēs redzam šo pasauli daudz lielāku nekā tikai vienu lielu asaru. Mēs redzam viņu ne tikai šinī ārējā virspusībā, kuru dzejnieks ielicis tādā rūgtā salīdzinājumā. Bet mēs esam tanī pulkā, par kuru apustulis saka – mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet gan to, kas nav redzams. Jo šīs redzamās lietas paiet. Paliek tās, kas mūs atjauno, kas dara mūs katru dienu atkal jaunus un stiprus. Redzamās lietas, kas paiet. Mēs varētu arī tā teikt, kā domā kādreiz cilvēki – jā, galu galā arī visas bēdas kādreiz mitās, arī sāpes kādreiz mitās, un cilvēkam tas atkal viss atkrīt, kas viņu apgrūtinājis... Tik viegli, tik vienkārši šīs lietas nemaz nava. Bet šeit apustulis mūs ir gribējis darīt uzmanīgus uz to, kur viņš saka kādu vārdu, kas mums ir ļoti nopietni ņemams. **Mēs nepiekūstam.** ²

Mēs ciešam visu to pašu... Mēs ciešam visu to pašu, ko cieš tie cilvēki, kas apraud savas grūtības un nopūšas par savām bēdām, un redz tikai šo lielo asaru, un pievieno tai arī vēl savējās. Un mēs, runādami apustulim līdzī viņa patiesajos Dieva Vārdos, mēs runājam par kaut kādu nenogurstamību. Kristīgais cilvēks tāpat nes miesas sāpes, dvēseles mokas, zaudējumus, pārbaudes, ciešanas un ne velti izpelnās no apkārt stāvošajiem ticības neturētājiem cilvēkiem tādu ļoti savādu vispārēju vārdu – nu, ja, šie ticības cilvēki kaut kā laiž visu vieglāk pāri, viņi to tik dziļi neizjūt, kā izjūt tā sauktais **normālais caurmēra** cilvēks. Tā ir maldīšanās. Kristīgais cilvēks izjūt visas šīs sāpes, bēdas un grūtumus, un ne tikai savus, bet arī daudzu citu pārbaudes daudz dziļāk, daudz spēcīgāk! Bet – viņš šīs lietas izjūt šinī divējādā lietu skatījumā. Vispirms viņš redz viņu sākotnību, viņš redz šo “Kāpēc tas notiek?”. Un viņš redz arī to piepildījumu, kas stāv aiz visa tā, ko mēs saucam par šo lielo, rūgtu asaru.

Kristīgais cilvēks ir pacietības cilvēks. Tas, kas ar viņu notiek, tas notiek kā Dieva svētās

² izcēlumi treknrakstā šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes kuras, teicot sprediķi, tiek īpaši izceltas

rokas devums. Šī pacietība bēdās un pastāvība lūgšanās, par kuru runā apustulis kādā citā vietā, tā ir kristīgā cilvēka dzīves ikdiena. Spēt pastāvēt. Un kādēļ? Ne tikai tā, kā cieš pie valga piesiets kustonis, kas raustās un mocās, un netiek vaļā un brīvībā. Bet gan kā tāds, kas zin šo paciešanu mēru, kas zin ne tikai to, ka viņas ir, bet arī zin to, ka viņas paiet, un ne tikai to, ka viņas paiet, bet ka viņas ir mazas, salīdzinot ar to, kas kristīgā cilvēka ticībā un cerības drošībā ir dotas. Mūsu bēdas, kas ir īsas un nelielas, salīdzinot ar to, kas ir patiesās un lielās bēdas. Tās bēdas, kas nezin iznākuma un gala. Tās bēdas, kas cilvēkus apņem kā nakts tumsa vai kā ledainais aukstums. Šīs bēdas – mēs zinām, ka tas nava ne lietu noslēgums, ne piepildījums. Mēs zinām, ka mūsu pacietība ir šis gaidīšanas brīdis – sagaidīt atrisinājumu ne tikai ar to un varbūt nepavisam ne ar to, ka mūsu miesas sāpes vai kādi citi grūtumi no mums būtu atņemti, bet ka mēs zinām, ka mēs nepiederam šīm pārejošām lietām, kuras reiz tāpat paiet un izbeigsies. Šeit ir otrā pacietība, kas ir tikai kristīga cilvēka daļa. Šī pacietība gaidīt, šī pacietība lūkoties pretī tam, kas mums ir mūsu Pestītāja apsolutais devums. Mūžīgās dzīvības, dievišķās godības, mūžības lielais prieks un piepildījums. Šī pacietība – redzēt šīs lietas un vēl nebūt viņas sasniegušam, un tanī pašā laikā nest un panest viņas - ----³. Tā mēs šodien šinī pasaulē zināmā mērā jūtamies it kā ārpus viņas *likumiem* (?). Mūsdienu pasaule tic tikai pati sev un savai nīkstumībai. Mūsdienu pasaule cieš un cieš tikai savu bēdu grūtumu un savu bēdu nastu, un neko vairāk, un šinī bēdu grūtumā un nastā izsamist un zaudē spēku.

Liels zudums ir pie iekšējā cilvēka tik daudziem cilvēkiem, kas nepazīst šo nākamās godības tiešamību un skaistumu. Liels zudums! Šejienei nekas nepanākts, galīgs. Bezcerība un drūmums stāv priekšā. Var paciesties, izturēt miesas sāpes, bet ir vēl daudz grūtāk ciest un nezināt iznākuma, ciest un zināt, ka pēc tā, ko šeit cilvēks nes savās sāpēs, tās nobeigsies tikai ar nebūtību un iznīcību kapā! Šīs domas valda mūsu dienu pasauli. Šīs domas vada mūsu dienu cilvēku izmisumā... Jā, tik bieži arī tanī stāvoklī, ko sauc viņa gara līdzsvara sasvārstībā, kad neredzot it neko citu kā šo lielo pasaules asaru un aiz viņas – tikai vēl lielāku iznīcības postu.

“Neesiet kā tie, kuriem nav cerības!” kādā vietā saka apustulis. Bet mēs, tāpēc ka mums ir šī ticība, par kuru apustulis saka un kura vieno kristīgo draudzi jau toreiz un arī tagad, tāpēc ka mums ir šī ticība, mēs runājam šos vārdus un runājam viņus, neskatoties uz to, ka pasaule vai nu negrib, vai nespēj viņos ieklausīties, zinādami, ka Tas, kas ir mūsu Kungu Jēzu Kristu uzmodinājis, arī mūs uzmodinās Savā īpašajā, brīnišķīgajā mūžīgās dzīvības devumā, ko Viņš mums ir nolēmis. Un tikai tāpēc un tikai tādēļ, ka mēs to visu redzam un zinām, un tādēļ, ka mūsu skats ir pievērstis mūsu Kungam un Pestītājam Jēzum Kristum, mēs neredzam mūsu tagadējā cilvēcīgajā paciešanā un grūtumā, un pasaules sāpēs, mēs neredzam neko galīgu un neko paliekamu, un neko arī būtisku. Bet pāri tam mēs skatāmies pacietībā un ticībā līdzī, raugāmies uz to, ka mēs, neņemdami vērā šīs

³ ----- šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes, kas audiokasetē nav saklausāmas

pārejošās lietas, mēs gaidām uz piepildījumu, kā mēs arī apliecinām savā ticības apliecinājumā, – uz mirušo augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvību caur Jēzu Kristu...

Un mēs pienākam pie šī padoma, kas kādreiz tik viegli izteikts un varbūt nemaz tik dziļi nebija domāts: “Nāciet šurpu – atvērsim šo grāmatu! Nāciet šurpu – saliksim rokas, locīsim ceļus! Nāciet šurp un dziedāsim, un slavēsim Dievu! Mācīsimies Viņa svēto prātu svētīt un Viņa žēlastības apsolījumus gaidīt!”

Āmen.

Draudzes dziesma.

Savā aizlūgšanā mēs ieslēdzam šīs dienas Dieva galda viesus. Baudiet un redziet, ka Tas Kungs ir labs! Svētīgs tas cilvēks, kas uz Viņu paļaujas! Āmen.

Savā aizlūgšanā mēs ieslēdzam mūsu mīļo draudzes locekli Ainu Ģērmani, kas atrodas patreiz slimnīcā ļoti nopietnas operācijas priekšā, un novēlam viņu mūsu Pestītāja mīļajās, labajās rokās. Un, stiprinādamies paši līdzī, mēs dziedāsim 447. dziesmā abus pantus, meldīja 44.

Draudze dzied.